

Το Μουντομπάσκετ μόλις ξεκίνησε

Του Νίκου Παπαδογιάννη

Ο Νίκος Παπαδογιάννης πιστεύει ότι ο αγώνας με τους Σέρβους ήταν κάτι σαν πρόβα τζενεράλε για τα «θέλω» και για τα «μπορώ» της Εθνικής.

Δεν ξέρω αν θα καταφέρει κάτι μεγάλο η Εθνική στο Παγκόσμιο Κύπελλο, περιμένω να δω πόσοι θα φτάσουν ζωντανοί και αρτιμελείς στην Κίνα πριν καταθέσω προγνωστικό, αλλά έχω να δηλώσω το παρακάτω μετά λόγου γνώσεως.

Εάν έρθει διάκριση, τα θεμέλια θα έχουν τοποθετηθεί στο φιλικό της Κυριακής 18 Αυγούστου με τη Σερβία. Με 18.000 μάρτυρες.

Η ελλιπέστατη Εθνική μπορεί να ηττήθηκε, αλλά μέσα στις δύο ώρες του κυριακάτικου θρίλερ έχτισε τον χαρακτήρα της. Την καρδιά της, το μυαλό της, την ομοψυχία της, το πνεύμα της.

Η κάπως κρύα ομάδα των πρώτων φιλικών έδωσε τη θέση της σε ένα συγκρότημα με κότσια, που αρνείται να δεχθεί την ήττα και τις δικαιολογίες.

Μια φορά κι έναν καιρό, το όχι και τόσο μακρινό 2010, κάποιο άλλο φιλικό με τους Σέρβους πριν από κάποιο άλλο Μουντομπάσκετ, έσπειρε στα ελληνικά αποδυτήρια δηλητήριο και διχόνοια.

Ίσως να μας το χρωστάει η μοίρα, να ξεκινήσει μία υψηλή πτήση από παρόμοια αφετηρία.

Οφείλω να ομολογήσω, ότι φοβόμουν συντριβή, ένεκα των δικών μας απουσιών και της κλάσης του αντιπάλου. Και, ξέρετε, μία συντριβή δεν ξεπερνιέται εύκολα, όσες δικαιολογίες και αν τη μετριάζουν.

Ιδίως όταν συνοδεύεται από το σαρδόνιο γέλιο παικτών που αρέσκονται να κάνουν καζούρα με το βλέμμα και με το ύφος.

Μπορεί οι Σέρβοι να προκαλούν την καθολική αντιπάθεια με το ανυπόφορο τουπέ τους, ωστόσο (όπως και οι Ισπανοί) έχουν κατακτήσει αυτό το δικαίωμα.

Στην ομάδα τους συνωστίζονται ένας από τους 2-3 κορυφαίους σέντερ του σύμπαντος (ο απών απόψε Γιόκιτς), ο καλύτερος Ευρωπαίος γκαρντ, ένας MVP της Euroleague, δύο εξαιρετοι δημιουργοί και ταλαντούχα κορμιά ων ουκ έστιν αριθμός.

Και ένας προπονητής περπατημένος, που ξέρει καλά πώς να τους κουμαντάρει δαύτους.

Διάβολε, έχουν για τρίτο σέντερ τον Μιλουτίνοβ και για τέταρτο τον Ραντούλιτσα, που στις περισσότερες ομάδες θα έπαιζαν 30 λεπτά! Και για πέμπτο τον Μπιέλιτσα, που μας λιάνισε ως 5άρι το 2014 στη Μαδρίτη.

Την απώλεια του Τεόντοσιτς δεν τη λογαριάζω καν, γιατί είμαι βέβαιος ότι στο Βελιγράδι τη θεωρούν κρυμμένη ευλογία. Για τον Τεόντοσιτς του 2019 μιλάμε.

Απέναντι λοιπόν σε αυτή την αρμάδα, που θα είναι στραπάτσο περιωπής αν δεν ανεβεί στο βάθρο, η Εθνική μας διεκδίκησε νίκη και την έχασε μέσα από τα χέρια της.

Αποδεκατισμένη. Με 3 από τους 8-9 αναντικατάστατους παίκτες της στα «πιτς». Και σίγουρα μουδιασμένη, από τον βαρύτατο τραυματισμό ενός από τους λίγους που δηλώθηκαν στο φύλλο αγώνα.

Δέχθηκε μεν ανατροπή από το +10, αλλά σκάρωσε και η ίδια το μικρό θαύμα της, 72-72 από 64-72 μέσα σε ένα σκάρτο λεπτό. Δεν είναι λίγο, καθόλου λίγο.

Όταν οι διεθνείς μαζεύτηκαν στα αποδυτήρια, είπαν: «Τους έχουμε». Μπορεί να μη τους έχουμε, αλλά μετράει πολύ αυτό που κλειδώνει μέσα στο μυαλό. Και των δικών μας και των

αντιπάλων.

Γι' αυτό σας λέω, τη χάρηκα απόψε την ομάδα. Την έβλεπα να μεγαλώνει μπροστά στα μάτια μας.

Να ανακαλύπτει τα δυνατά της σημεία, να καμουφλάρει λίγο λίγο τις αδυναμίες της, να εντοπίζει πράγματα μέσα στα κύτταρά της, να τα καταθέτει όλα αυτά στο παρκέ, στο αποτέλεσμα.

Κρίμα που ηττήθηκε, αλλά δεν έχει σημασία. Απλώς η νίκη θα ήταν ένα ωραίο δώρο γοήτρου, για τον κόσμο, που έδωσε στους παίκτες φτερά.

Ελπίζω ότι τις εικόνες του τριημέρου θα τις πάρουν μαζί τους οι διεθνείς στην Κίνα, για φυλαχτό και πηγή αισιοδοξίας. Ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο χρήσιμο ένα τουρνουά «Ακρόπολις».

Και προσοδοφόρο, με τα 40.000 εισιτήρια που έκοψε! Αλλά αυτό είναι συζήτηση για τη Δευτέρα και για το 2020.

Το εκπληκτικό είναι ότι αυτά συνέβησαν στη μέτρια μέρα του Γιάννη Αντετοκούνμπο, τον οποίο οι Σέρβοι περιορίσαν με τη γνώριμη από το NBA τακτική του «τείχους». Στο πέντε εναντίον πέντε τουλάχιστον, γιατί στο ανοιχτό γήπεδο δεν υπήρχε σταματημός.

Πόσες φορές θα συμβεί, να τελειώσει αγώνα η ομάδα του Γιάννη με 13 δίποντα και 13 τρίποντα; Ή να βγάλει 34 λεπτά συμμετοχής ο ίδιος με μόλις 1 ριμπάουντ;

Ο Μπιέλιτσα μάζεψε μόνος του 14 και το κοντέρ έγραψε 29-46, αφού το παινεμένο «μέγεθος» της Εθνικής μας χαμήλωσε απότομα μπροστά στους Σέρβους γίγαντες.

Αλλά η Βραζιλία, το Μαυροβούνιο και η Τουρκία δεν έχουν 5 σέντερ με μπόι πάνω από 2μ10 ούτε φυσικά έναν «φονιά» επιπέδου Μπογκντάνοβιτς στην περιφέρεια.

Η αμυντική νίκη που πέτυχε απέναντί του ο θαρραλέος

Λαρεντζάκης στο φινάλε της κανονικής διάρκειας ήταν από τα highlights της βραδιάς, άσχετα αν ήταν μεμονωμένη.

Ο Μπουρούσης πήρε την ταυτότητα του Μαριάνοβιτς, ενώ ο Κόνιαρης άντεξε ένα δεκάλεπτο σε βαρύ κι ασήκωτο σχήμα με έναν, μονάκριβο, χειριστή.

Ο Σκουρτόπουλος έριξε δίπλα του τους Θ.Αντετοκούνμπο, Βασιλόπουλο, Πρίντεζη, Παπαγιάννη και ο μικρός πήρε καλό βαθμό στο διαγώνισμα.

Αντέχει όμως να τραβήξει κουπί για 30 λεπτά, εάν λ.χ. φορτωθεί με 2 γρήγορα φάουλ στην Κίνα ο Καλάθης; Για τον έμπειρο Μάντζαρη, που κόπηκε αλλά ίσως κληθεί ξανά, η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα είναι σίγουρα θετική.

Ο τραυματισμός του Σλούκα έκανε τα πάντα άνω κάτω, ιδίως τώρα που τσακίστηκε ο δύσμοιρος Γιάννης Αθηναίου. Τι δράμα, αλήθεια...

Δεν ξέρω ποια μύγα τσίμπησε τον Θανάση Αντετοκούνμπο, αλλά απόψε ήταν κάτι παραπάνω από «ο αδελφός του Γιάννη». Ήταν ο Θανάσης των Μιλγουόκι Μπακς.

Ισχύει, εδώ, αυτό που τονίζω (ελπίζοντας να δικαιωθώ) από την πρώτη στιγμή. Όσο οι ομάδες προσαρμόζονται κακήν κακώς στο μαρκάρισμα του ασυγκράτητου MVP του NBA, οι υπόλοιποι παίκτες βρίσκουν πρόσθετο χώρο και χρόνο για να σουτάρουν.

Μοιραία, τα ποσοστά τους θα βελτιωθούν. Η αποψινή έβαλε 13 τρίποντα (με 34%), περισσότερα από τα αντίστοιχα των Σέρβων, παίζοντας χωρίς τους Σλούκα, Παπαπέτρου, Παπανικολάου και με άσφαιρο τον Πρίντεζη. Τα έβαλαν 6 διαφορετικοί παίκτες.

Όταν βέβαια σουτάρει 5-6 συνεχόμενα στο σίδερο, στην 8' περίοδο, η πηγή στέρεψε και οι Σέρβοι τούμπαραν το ματς.

Το στατιστικό που έχει σημασία για τη συγκεκριμένη Εθνική Ελλάδας, που δεν μπορεί να γεννήσει σουτέρ, είναι το φτωχό 43% του αντιπάλου (της Σερβίας των τεράτων) στα δίποντα.

Και τα 15 ελληνικά κλεψίματα, ε; Απέναντι σε Γιόβιτς, Μίτσιτς και Μπογκντάνοβιτς. Όχι σε τίποτε άμπαλους.

Τα λεφτά της δικής μας τράπεζας τα φέρνει η άμυνα. Δεν θα μείνουν συχνά στους 72 πόντους οι Σέρβοι.

Η ΕΟΚ που έχει τρυπήσει το ταβάνι σε όλους τους λάθος τομείς, αυτή τη φορά έκανε τεράστια μαγκιά με τη βράβευση των διεθνών που αγωνίστηκαν στα «παράθυρα», άσχετα αν οι περισσότεροι από αυτούς έμειναν εκτός νυμφώνος.

«Να τους καλέσουν τιμής ένεκεν στην Κίνα», είχα γράψει σε ανύποπτο χρόνο. Ουσιαστικά, αυτό έκαναν. Και μπράβο τους.

Τη γελοιότητα που ακολούθησε, με την αμερικανόπνευστη ανάκρουση του Εθνικού ύμνου (μόνο του ελληνικού) από καλλικέλαδο κυρία, καλύτερα να μη τη σχολιάσω.

Μάλλον ήταν η εκκίνηση των πανηγυρικών εκδηλώσεων για τα 200 χρόνια από την επανάσταση του '21, με σήμα το χρυσό κουτάλι.

Αν το ματς ξεκινούσε με το φως της ημέρας, θα μας έβαζαν να κάνουμε και προσευχή...

Από : <http://www.gazzetta.gr>

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ένα δικό μας σχόλιο είναι ότι χθες η εθνική παρουσίασε κάποιες αδυναμίες τις οποίες αναφέρει και ο συντάκτης, αλλά και ότι χωρίς την σοβινιστική ευνοϊκή διαιτησία των συμπατριωτών μας θα είχαμε χάσει πιο εύκολα. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν μέτρησαν δύο καλάθια των Σέρβων όπου οι δικοί μας σχεδόν έβγαλαν τη μπάλα μέσα από το καλάθι !